

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE

A R R E S T

**nr. 124.150 van 13 oktober 2003
in de zaak A. 99.156/XIV-1463.**

In zake : XXX,
 die woont te 8400 OOSTENDE,

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door :

1. de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen,
2. de minister van Binnenlandse Zaken.

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, van Azerbeidzjaanse nationaliteit, op 6 januari 2001 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 7 december 2000 tot bevestiging van de beslissing van de minister van Binnenlandse Zaken van 18 mei 2000 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 11 december 2000;

Gelet op de beschikking van 6 maart 2001 waarbij aan de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gezien de memorie van antwoord van de tweede verwerende partij en de memorie van wederantwoord;

Gezien het verslag opgemaakt door eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST, op grond van artikel 23 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gelet op de kennisgeving van dit verslag aan de partijen en gelet op het verzoek tot voortzetting van de verzoekende partij teneinde te worden gehoord;

Gelet op de beschikking van 3 juli 2003 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 september 2003;

Gehoord het verslag van staatsraad C. ADAMS;

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat K. HINNEKENS verschijnt voor de verzoekende partij, van adjunct-adviseur G. DESNYDER, die verschijnt voor de eerste verwerende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de tweede verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat de verzoekende partij België binnenkomt op 27 februari 2000 en zich vluchteling verklaart op 28 februari 2000; dat op 18 mei 2000 de minister van Binnenlandse Zaken beslist tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten; dat op 7 december 2000 de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze beslissing bevestigt; dat dit de thans bestreden beslissing is, die als volgt is gemotiveerd:

"Betrokkene werd verhoord op 17 november 2000 op de zetel van het Commissariaat-generaal, bijgestaan door een tolk, die de Armeense taal machtig is.

Betrokkene, van Azerische nationaliteit en gemengde Armeense (langs vaders-) en Azeri (langs moederszijde) origine, verklaarde dat hij in Azrbeidzjan is geboren en opgegroeid. In 1988 zouden betrokkenes ouders zijn gescheiden en hij zou van dan af door zijn vader en grootouders zijn opgevoed. In 1990 zou betrokkene zijn ingetrokken bij een vriend van zijn vader in Stepanakert (Nagorny-Karabach). Betrokkenes vader zou in die periode aan de oorlog hebben deelgenomen. Omstreeks midden mei 1992 zouden betrokkene en zijn vader naar Oekraïne zijn verhuisd omwille van problemen die zijn vader zou hebben gekend. In Oekraïne zou betrokkenes vader hebben gewerkt in een 'barbeque-punt' dat eigendom was van een vriend van hem. In januari 2000 zouden enkele Azeri's, die ook in Oekraïne woonden, een woordenwisseling hebben gehad met betrokkenes vader over het 'barbeque-punt'. Zij zouden van betrokkenes vader hebben geëist dat hij het aan hen zou geven. Eind januari 2000 zou betrokkenes vader door een groep van zeven à acht Azeri's in een café zijn geslagen. Betrokkene zou tussenbeide gekomen zijn. Deze Azeri's zouden ermee bedreigd hebben betrokkene en zijn vader te zullen vermoorden. Op 1 februari 2000 zou betrokkene samen met zijn vader naar Lvov zijn gereisd waar zij tot 23 of 24 februari 2000 bij een kennis verbleven. Vervolgens zouden zij beiden naar België zijn gereisd. Op 27 februari 2000 zou betrokkene in België zijn aangekomen alwaar hij de volgende dag, op 28 februari 2000, de status van vluchteling aanvraagde.

Uit betrokkenes relaas blijkt duidelijk dat hij zich baseert op dezelfde motieven als deze die door zijn vader XXX in het kader van zijn asielaanvraag werden aangehaald. Hierin werd echter vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan de feiten die door hem werden aangehaald. Gezien betrokkene zich op dezelfde motieven baseert, kan er evenmin aan zijn relaas geloof worden gehecht.

Uit wat voorafgaat blijkt dat de aanvraag van betrokkene bedrieglijk is. Wat er ook van zij, betrokkene heeft niet aangetoond dat de gemachtigde van de Minister zijn appreciatiebevoegdheid heeft overschreden door hem het verblijf op het grondgebied te weigeren. In elk geval, de Commissaris-generaal ontwaart geen ernstige en aantoonbare gronden die laten geloven in een risico van schending van de Conventie van Genève in geval van verwijdering van betrokkene. Bijgevolg bevestigt de Commissaris-generaal de verblijfsweigering besloten door de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken op 18 mei 2000.

De Commissaris-generaal meent dat de betrokken vreemdeling in de huidige omstandigheden mag worden teruggeleid naar de grens van het land dat hij ontvlucht is, en waar, volgens zijn verklaring, zijn leven, zijn fysieke integriteit of zijn vrijheid in gevaar zou verkeren.";

2.1.1. Overwegende dat de verzoekende partij in een eerste middel de schending opwerpt van artikel 30 van de Grondwet en dit toelicht als volgt:

"Het art. 51/4 van de Wet van 15 december 1980 voorziet dat het onderzoek van de in artikelen 50 en 51 bedoelde verklaring of aanvraag geschiedt 'in het Nederlands of in het Frans', terwijl in België drie officiële talen in gebruik zijn en volgens art. 30 van de Grondwet het gebruik van 'de in België gesproken talen vrij is'.

Doordat op het Ministerie van binnenlandse Zaken slechts ondervragingen 'in het Nederlands en in het Frans' voorzien zijn, ontstaat hier een wetsconflict met de Belgische Grondwet, die duidelijk voorziet dat de drie officiële talen, Nederlands, Frans én Duits, vrij moeten kunnen gebruikt worden.

Het Duits is nochtans een taal die zeker op het Ministerie van Binnenlandse Zaken een tamelijk veel gebruikte taal (brieven, vragenlijst, folders etc.) is. Zelfs het naambord op het adres, Kon. Albert II-laan 6 te Brussel is drietalig (Nederlands, Frans én Duits), waardoor een kandidaat-vluchteling meteen bij aankomst aldaar eigenlijk misleid wordt, zoals in casu, in de waan gelaten zijnde dat hij/zij een driedubbele taalkeuze zal krijgen bij de initiële aanvraag. Het gehanteerde formulier-verhoorblad zelf is een ééntalig formulier, dat zelfs geen enkele keuze voorziet tussen de drie landstalen en is derhalve strijdig met de beginselen van vrije taalkeuze in België. De verdere behandeling van een opvolgende asielaanvraag wordt qua gebruikte taal zoals in casu definitief bepaald. Daarbij komt, dat mensen uit de vroegere USSR doorgaans wel kennis hebben van Duits (door taalonderricht, door contact met de DDR, waar miliciens hun dienstplicht deden), maar geenszins van Frans, laat staan Nederlands. Er is hem derhalve, op een blijvende wijze voor de volledige duur van de behandeling van de asielaanvraag of -aanvragen, een kans ontnomen om de gezegdes vertaald te horen in een taal (het Duits) die hij begrijpt. Hier ontstaat een wetsconflict tussen het art. 51/4 van de Vreemdelingenwet van 15.12.1980 en het art. 30 van de Grondwet. Dit kan opgelost bij wijze van een prejudiciële vraag aan het Arbitragehof.";

2.1.2. Overwegende dat de tweede verwerende partij in haar memorie van antwoord niet op het middel ingaat;

2.1.3. Overwegende dat de verzoekende partij in de toelichtende memorie het middel herhaalt;

2.1.4. Overwegende dat de verzoekende partij de Russische nationaliteit heeft; dat uit het administratief dossier blijkt dat zij om een tolk heeft gevraagd, dat zij een Armeense tolk heeft gekregen en van die taal heeft gebruik gemaakt en dat zij geen enkele keer heeft verzocht om een Duitse tolk; dat niet valt in te zien welk belang de verzoekende partij bij het middel heeft; dat het eerste middel onontvankelijk is;

2.2.1. Overwegende dat de verzoekende partij in een tweede middel de schending opwerpt van artikel 6.1. van het E.V.R.M. doordat zich geen chronologische inventaris van stukken in haar dossier bevindt, doordat er geen spoor van een eedaflegging door de tolken op het commissariaat-generaal is te vinden, doordat haar geen kopie van de verhoorverslagen van de dienst Vreemdelingenzaken en het commissariaat-generaal is gegeven en doordat zij niet door de commissaris-generaal is ondervraagd over de motieven die tot de afwijzing van de asielaanvraag van haar vader hebben geleid;

2.2.2. Overwegende dat de tweede verwerende partij in haar memorie van antwoord niet op het middel ingaat;

2.2.3. Overwegende dat de verzoekende partij in de toelichtende memorie het middel herhaalt;

2.2.4. Overwegende dat artikel 6, § 1, van het E.V.R.M. stelt dat bij het vaststellen van zijn burgerlijke rechten en verplichtingen of bij het bepalen van de gegrondheid van een tegen hem ingestelde strafvervolging, eenieder het recht heeft op een eerlijke en openbare behandeling van zijn zaak, binnen een redelijke termijn, door een onafhankelijke en onpartijdige rechterlijke instantie welke bij de wet is ingesteld; dat deze bepaling enkel betrekking heeft op jurisdictionele procedures en niet op administratieve procedures waarbij uitspraak wordt gedaan over een administratief beroep ingesteld tegen een beslissing over een asielaanvraag, dat de commissaris-generaal met de thans bestreden beslissing terdege handelt als administratieve overheid en niet als een administratief rechtscollege; dat het tweede middel derhalve onontvankelijk is;

2.3.1. Overwegende dat de verzoekende partij in een derde middel de schending opwerpt van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen doordat haar de kans niet zou zijn gegeven om de weigeringsredenen in hoofde van haar vader te bespreken; dat de beslissing in hoofde van haar vader niet eens voorhanden is en dat de beslissingen in haren hoofde in die omstandigheden absoluut niet voldoende is gemotiveerd;

2.3.2. Overwegende dat de tweede verwerende partij in haar memorie van antwoord niet op het middel ingaat;

2.3.3. Overwegende dat de verzoekende partij in de toelichtende memorie het middel herhaalt;

2.3.4. Overwegende dat blijkens het verhoorverslag van het commissariaat-generaal aan de verzoekende partij tal van vragen werden gesteld betreffende de door haar ondervonden problemen en ook over haar actuele vrees; dat haar op het einde van dat verhoor uitdrukkelijk werd gevraagd of zij nog zaken had toe te voegen; dat zij ook zelf een vragenlijst voor het commissariaat-generaal heeft kunnen invullen met in het bijzonder op de vragen 23 en 24 de mogelijkheid om haar asielmotieven uiteen te zetten; dat het middel in die mate feitelijke grondslag mist;

Overwegende dat zich in het administratief dossier ook de door de vader van de verzoekende partij ingevulde vragenlijst van het commissariaat-generaal bevindt; dat de verzoekende partij bij het verhoor door de commissaris-generaal heeft bevestigd dat zij haar vragenlijst samen met haar vader heeft ingevuld; dat uit die vragenlijsten ook blijkt dat de verzoekende partij en haar vader in dezelfde stad woonden, weliswaar op verschillende adressen; dat verder blijkt dat de verzoekschriften tot annulatie

namens de verzoekende partij en namens haar vader door dezelfde advocaat werden ingediend en op dezelfde datum werden verzonden; dat de verzoekende partij in deze omstandigheden niet ernstig kan voorhouden dat zij geen kennis zou hebben gehad van de beslissing van de commissaris-generaal betreffende haar vader noch van de in die beslissing opgenomen motieven; dat de verzoekende partij kennis kon hebben van de motieven op grond waarvan haar asielaanvraag werd afgewezen, namelijk door de verwijzing in de thans bestreden beslissing naar de beslissing betreffende haar vader; dat aldus aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht is voldaan, te weten de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid een beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat om de beroepen in te stellen waarover hij beschikt; dat het middel in die mate ongegrond is;

2.4. Overwegende dat de verzoekende partij in haar toelichtende memorie een vierde middel opwerpt met als voorwerp de schending van artikel 51/4 van de Vreemdelingenwet opwerpt omdat de overtuigingsstukken niet in het Nederlands zouden zijn vertaald; dat niet blijkt dat de bevoegde instanties alle Franse en eventueel Engelse gezegdes correct hebben begrepen en dat de taalregeling al is geschonden door geen Duitstalige procedure te voorzien;

Overwegende dat dit middel onontvankelijk is omdat het slechts in de toelichtende memorie wordt opgeworpen en de verzoekende partij niet aantoont dat zij het niet in het verzoekschrift tot annulatie heeft kunnen opwerpen;

3. Overwegende dat de verzoekende partij geen gegrond middel tot nietigverklaring heeft aangevoerd; dat derhalve het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op 173,53 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op dertien oktober tweeduizend en drie, door :

de HH. C. ADAMS,

M. MILOJKOWIC,

wnd. kamervoorzitter,
staatsraad,
toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. MILOJKOWIC.

C. ADAMS.